

BREVET TIL HEBREERNE - SPØRSMÅL OG SVAR

Del 2

Tale av Wm. Branham 2. okt. 1957
Branham Tabernacle Jeff. Indiana

... Jeg vil først og fremst takke enhver av dere som fikk bud om å be for min hustru. Hun har vært meget, meget syk. Vi visste ikke hva det var og hva som hadde skjedd; hun bare kastet opp og hun var praktisk talt bevisstløs, med omtrent 41 i feber, og de pakket henne inn i isavkjølte lakener. Men hun er i orden nå - feberen er helt borte. I kveld spiste hun den første matbiten siden søndagskveld. Hun var veldig syk, men vi stolte på Herren, og Han har ført henne igjennom. Vi vil gjerne at dere fortsatt skal be for henne om at hun må få styrken tilbake.

Neste helg må jeg til Miami, om Herren vil. Min gamle venn, broder Bosworth, skal snart Hjem, han er nesten 100 år gammel nå. Han ringte til meg og sa: "Broder Branham, kom snart, for jeg vil snakke med deg før jeg drar."

Jeg regner med at han ønsker å be for meg og legge sine hender på meg før han forlater oss. Jeg håper at jeg kan ende mine dager med den samme anseelse som F. Bosworth. Av alle de mennesker jeg kjenner, og av alle de som jeg har møtt, er det mest broder Bosworth jeg kunne

ønske å være lik. Som en Herrens tjener. Alle de som jeg har hørt nevne ham, hvor som helst på jorden, har alltid betegnet ham på alle måter som en ekte kristen, og som en real broder. Atskillelsen kommer til å etterlate spor i tidens sand. Han er en vidunderlig broder, og nå er han blitt gammel, han nærmer seg de hundre. Han er på vei Hjem, det er det hele. Han sa det til meg; han forsto at han måtte dra og at han bare ventet. Han sa at han akkurat nå opplever den beste tid i hele sitt liv, nå mens han venter. Han visste at tiden var inne, sa han.

Jeg svarte: "Jeg reiser antagelig til Michigan i denne uken, broder Bosworth."

- Vel, bare ikke la det bli alt for lenge, broder Branham, for jeg har ikke lenge igjen, jeg blir stadig svakere.

Han har vært en alt for god venn for meg til at jeg ikke skulle dra dit. Hvis jeg kommer til å fly, er jeg kanskje tilbake senest søndags kveld. Hvis det ikke blir slik, da må jeg kjøre, og det vil i såfall ta litt lengere tid. Be for broder Bosworth, at Gud tar ham opp i en ildvogn når Han henter denne gamle patriarken. Jeg er glad i ham, han har vært som en far for meg.

Så er det en mann til: Broder Seward.

Jeg har en forkjærlighet for gamle mennesker, jeg er glad i dem, og nå er br. Seward sovnet inn på 'denne' måten. Men br. Seward var visst ikke så gammel som br. Bosworth. Be for br. Bosworth, han trenger deres forbønn, om ikke for annet så for at Gud skal la ham fare i fred.

(Her fulgte noen opplysninger angående begravelser. De er delvis tatt med.)

... han var en av våre naboer, og for omtrent tre uker siden sto han her utenfor vår kirke, og da prøvde jeg å overtale ham til å komme inn. For jeg tror ikke at han gikk på møter, og jeg tror heller ikke at han bekjente seg til noe - selv om han hadde en sønn som var en baptistpredikant. Men han bekjente seg ikke til noe, for så vidt jeg vet, og nå er han gått bort for å møte Gud.

På lørdag blir det en radiosending, og da vil broder Neville også gjøre kjent om vi kan ta et helbredelsesmøte på søndag, eller når jeg kan være tilbake - hvis jeg tar fly ned til Florida for å snakke med br. Bosworth. Jeg forstår ikke riktig hvordan jeg skal kunne forlate ham; han er en slik kjær, gammel venn. Om Herren tillater det, kommer dette til å bli den siste gangen vi møtes på denne jord - så, jeg forstår ikke riktig hvordan det kommer til å gå når jeg skal gå fra ham igjen. Men dere vet selv hvordan det er - det er andre ting som må gjøres.

Jeg ønsker å si noe mer, mens det ennå ikke er så mange her, og til dere som er mine venner: Jeg er glad for å se søster Smith, det er nå lenge siden jeg har sett henne. Hvordan har du det, søster Smith? Jeg tror at det er ett år siden jeg så deg sist ...

... ved Benton Harbor - jeg håper å få komme dit en gang; det er fint. Det var vel i en begravelse i Louisville at jeg traff deg sist. Jeg kan huske søster Smith meget godt. Jeg pleide å ta henne med til kirken i en gammel lastebil som støtfangerne var løs på, og som slo opp og ned ... Mye vann har rent i havet siden da, søster Smith! Men vi takker Herren for de herlige minnene, og vi elsker Ham fremdeles.

Noen har kanskje undret seg over det og sagt: "Hva er det som får br. Branham til å gå så snart møtet er slutt? Det er fordi min hustru er alene. Hvis jeg gir meg i prat med noen, kommer det som regel til å vare halve natten, og så sitter hun der alene nesten hele tiden. Det er derfor at jeg skynder meg ut, for å komme tilbake til henne og være hjemme resten av kvelden. Jeg kan jo ikke bare si: "Hvordan går det; hvordan står det til ... " og så gå videre. Jeg gjør ikke det. Da stanser jeg heller og begynner å snakke med dem, og så kan det være noen som forteller noe, og på denne måten blir jeg der i timevis. Det er derfor, fordi hun sitter der og venter. Jeg vil bare ikke at dere skal tro at det var fordi jeg ikke liker å treffe mine venner og hilse på dem og gi uttrykk for at jeg

setter pris på fellesskapet osv., men det er på grunn av det som jeg nevnte.

La oss nå alle være bedende for de syke og lidende.

Så er det fru Harvey som er oppe i all denne elendigheten, men hun holder på å bli bra. For alt jeg vet kan det være en lege til stede her, og må Gud tilgi meg om jeg sier noe galt her fra plattformen, men jeg tror at Gud vil holde disse legene ansvarlige for hva de har gjort med denne kvinnen. Jeg tror på kirurgi og medisiner. Det gjør jeg helt sikkert. Jeg regner med at Gud har sendt dem for å hjelpe oss, på samme måten som Han gir oss bilreparatører osv.

Men en lege hadde oppgitt henne og han hadde sagt at hun var full av kreft, og at det ikke var noen ting som kunne gjøres for henne. Denne moren hadde flere barn. Jeg gikk til henne og prøvde å forklare at hun gjennom bønn ... (kunne bli frisk). Hun var bare en ung kvinne, omtrent 25 år gammel. Gud hadde helbredet hennes lille barn for hjernehinnebetennelse. Det er på sykehuset nå og blir kalt for mirakelbarnet. Når en tenker på den forferdelige tilstand som den lille gutten var i! Men Herren helbredet ham uten videre. Legene kunne ikke begripe det. Jeg gikk til fru Harvey og sa: "Fru Harvey, har legene gitt deg opp?"

- Ja.

Hennes mann sa: "Det er ingenting mer å gjøre; hun er helt full av kreft." Jeg svarte: "Vel, det vi skal gjøre er å tro på Gud, at Gud vil helbrede deg. Det vil skje slik: Kreften vil sannsynligvis ikke gå bort med en gang, men hvis vi ber, går livet ut av kreften. Du kan fortsatt være syk en stund, selv om du kan bli kjekk med det samme. Men etter noen dager blir du muligens mer syk enn noen gang før. Men du må sette din tro opp mot kreften. Hvis kreften får leve, kommer du til å dø. Men hvis kreften dør, kommer du til å leve. Nå skal vi be." Så ba vi, og jeg så beviser på at Gud rørte ved kvinnens legeme. Hun begynte straks å bli bedre; hun besøkte min mor og hun gikk på besøk hos naboene, etter at hun hadde vært så elendig, men nå kjente hun ingen smerter.

Så begynte hun å bli syk igjen, etter omtrent 3 dager. Nå viste det seg at bystyret hadde lovet at kommunen ville betale regningen hvis legene ville operere henne. Må Gud tilgi meg hvis jeg tar feil, men de tok denne unge moren og brukte henne til forsøkskanin. De tok henne in på operasjonsrommet og fjernet innvollene og nyrene og satte dem ut av funksjon. Hun lå omkring 9 timer på operasjonsbordet. En av sykepleierskene sa: "Det så ut som et slakteri da de flyttet hennes indre organer fra sted til sted, mens de satte inn plast-eggstokker og plast-rør."

Det er grovt sagt, men det er sant. I denne tilstand etterlot de denne unge moren, med plast-innvoller osv. Etter min mening er disse legene skyldige i drap. Hun hadde sagt: "Broder Branham ba for meg, og vi skal tro at kreften er død." Da ble det sagt: "Da kan jeg fortelle deg noe som du ikke vet: kreften som du har, er i live."

Hvordan kunne han vite det? Det var jo på innersiden, og røntgenstråler kan ikke påvise det fordi selve kreften også består av kjøtt, det kan ikke sees på denne måten. De fant bare én ting de kunne gjøre: Å foreta et innsnitt og så skjære henne i deler. Det var det hele. Men jeg ville heller ha latt den unge moren prøve sin tro på Gud istedenfor å bruke henne til forsøkskanin. Hvis jeg tar feil, og hvis jeg ikke har det rette motivet, da ber jeg Gud om tilgivelse. For jeg vil ikke at dere skal tro at jeg ikke tror på operasjoner, leger og slikt, det er helt i orden. Men jeg tror at en må vite hva en gjør før en skjærer opp en person. En skal ikke eksperimentere, slik som i dette tilfelle. For hun kan ikke leve slik. Hvis hun overlever dette, vil det være et av de største mirakler som noen gang har hendt. Da denne kvinnen så seg selv i det hun våknet, besvimte hun. Hun var jo ferdig! - En mor til 3 eller 4 barn, og hun er bare 25 år gammel.

Dette er en av de sorgeligste ting som jeg har hørt om i mitt liv. Jeg sa: "Etter min mening er legen skyldig ... hvis han bare gjorde dette som et eksperiment, for-

di kommunen betalte for det." Det er galt; slikt skulle ikke være tillatt.

(Noen i forsamlingen spør om Gud kan gjøre henne frisk igjen.) Vel, broder, det er ikke umulig, det kan hende. For jeg vet om en mann i California - dere følger vel alle med i avisen - som det ble bedt for; armen hans var av 'her', og den har vokset ut igjen. Til og med fingrene holder nå på å vokse ut igjen. Det har alt sammen vokset ut: Albuen, håndleddet, hånden, fingerknokkene ... Det står visst i bladet "Troens Forkynner" for hver måned. Gjennom et helt år kunne en følge med hvordan armen grodde ut.

(Mannen taler igjen fra forsamlingen.) Helt sikkert, det er riktig. Jeg har hørt slikt nå og da. Broder Bosworth ba en kveld for en kvinne, og hun ble øyeblikkelig helbredet. Jeg ba også for et liknende tilfelle, men da tok det en tid før det skjedde. Broder Bosworth ba en gang for en kvinne som hadde kreft; hele nesen hennes var borte, men neste morgen hadde hun en ny nese. Det står om dette i en av br. Bosworths bøker: "Kristus - Helbrederen", eller "Den Som Bringer Glede". I den står kvinnens vitnesbyrd, med hennes adresse, og hun har både naboer og leger som vitner.

I Jonesboro sto jeg en gang på plattformen i 8 dager og netter. Jeg hadde sagt: "Jeg skal stå her helt til jeg har bedt for den siste personen." Da kom det en kvinne som hadde et lommeørkle foran ansiktet, og jeg trodde at hun gråt. - Jeg tror at klokken var omtrent 3 på natten - Jeg sa: "Gråt ikke, søster; Gud er helbrederen." Hun svarte: "Jeg gråter ikke, broder Branham." Så tok hun bort lommeørkleet. Hun hadde ikke noen nese. Kreften hadde spist helt inn til benet. Jeg ba for henne og ba Herren om å lege henne. Omtrent 4 eller 5 uker senere var jeg i Texarkana. Der satt det en fint antrukket mann som sa: "Kunne jeg bare få si et lite ord, broder Branham?" Med det samme han kom opp på plattformen, prøvet menighetstjenerne å få ham til å ti stille, men jeg sa: "Bare la oss få høre." Så sa han: "Kjenner du igjen denne unge damen?"

- Nei, det gjør jeg ikke.

- Men hvis du ser på dette bilde, da gjør du det nok!
Det var hans mor, med en helt ny nese som hadde grodd til, og den hadde samme formen som den gamle. Mannens yrke var å utrydde rotter og slikt. Så, jeg har sett at det har skjedd, og Gud kunne gjøre det for fru Harvey også. Jeg ber om at Han vil gjøre det, for stakkers henne, hun ønsker jo å leve.

Hadde du noe, broder Tony?

(Br. T. forteller om en helbredelse.)

Det stemmer. Amen. Amen. Ja, det er fint, det også.

Ja, det vil Han sikkert gjøre, for Han er en helbreder.

(En annen broder gir en kommentar.)

Ja, broder, det er helt sikkert, og jeg håper at Gud vil gi deg det tilbake, slik at du kan gå til 'ham' og la ham få se det. Det er for et vitnesbyrd og til Guds ære; be om at Gud vil gjøre det.

Å, hvis Han er den Allmektige Gud, da kan Han gjøre alt. Hvis Han ikke kan gjøre alt, da er Han heller ikke en Allmektig Gud. Han har skapt oss til det vi er, ellers ville vi kanskje ha hatt et fuglehode eller noe slikt. Men det er en Ånd bakom som er overlegen til å skape oss med den formen vi har, til å skape et eiketre, et poppeltre, et palmetre, og som lager det slik at det ene er ulikt det andre - som ikke skaper noen av oss med pels, andre med fjær, og atter andre med skinn. Men en Ånd som er helt overlegen er bak det hele og styrer det. Han holder alt i sine hender, og jeg vet at Han kan gjøre alt. Så vi vil be om det (angående noe som ble nevnt i forsamlingen).

(Søster S.) - Broder Branham, unnskyld meg ...

- Ja, det er i orden, bare fortsett.

(Søsteren vitner om at hun ble helbredet etter at br. Branham hadde bedt for henne for kort tid tilbake.)

Amen. Du vet, søster Snyder, en gang mens jeg sto her under salvelsen, da tenkte jeg, som jeg sa til br. Cox: "Jeg vil ikke prøve å ha slike møter igjen i Tabernaklet, møter med den profetiske gaven i virksomhet." Å, dere aner ikke hvor denne djevelen angriper meg. Den måten har gjør det på - og prøver å fortelle meg om disse tilfellene hvor gaven var i virksomhet.

Det merkeligste var at jeg hadde spist kveldsmat hos fru Woods' søster en dag for omtrent to uker siden - hun bor i et fjellstrøk i Kentucky, og jeg husker bare at hun hadde en stemme omtrent som søster Woods og at det ikke var så lyst i rommet (der jeg var). Jeg la heller ikke noe videre merke til henne; jeg talte mest med mannen hennes. Vi gikk ut og satte oss ned for å spise. Da vi kom tilbake, snakket jeg med hennes mann, før jeg brøt opp og dro videre. Men Gud, som er min Dommer, vet at jeg ikke engang kjente denne kvinnen igjen. (Dvs. på et senere møte.)

Da så helbredelsesmøtet var over, gav jeg innbydelsen for syndere som ville omvende seg, og hun - som hadde stått svært stolt imot - omvendte seg og gav seg over til Kristus. Hun løftet opp hånden (som tegn på) at hun ville overgi sitt liv til Kristus, og gråt. Dette skjedde etter at salvelsen var borte og da jeg gav en innbydelse til omvendelse. Idet jeg snudde meg, fikk jeg et syn: jeg så henne og hennes bror sammen. Jeg trodde at hun var Charlies' kone, for jeg satt en dag til bords i Charlies' hus. Hans kone hadde en lidelse, som Herren viste meg. I samme øyeblikk rørte Herren ved hennes legeme, mens vi satt ved hennes bord. Herren rørte ved henne, og denne 'tingen' som hun ville ha vært nødt til å bære gjennom hele livet, tok Han av henne - bare mens vi satt der. (Her fortalte br. Branham mer detaljert hvordan det skjedde.) Den lille kvinnen pleier alltid å sitte ved andre enden av bordet, men den dagen kom hun rundt bordet og satte stolen sin ved siden av min, for å spise. Hun var ikke selv klar over hva hun gjorde. Hennes mann satt 'her' og br. Bank satt 'der', og så samtalte vi. Men hun hadde altså flyttet sin stol helt ved siden av min stol - og det var en mening med det, for Herren viste meg et syn med det samme. Da kalte jeg hennes mann ut sammen med meg - fordi hun hadde en kvinnesykdom. Så begynte jeg å fortelle ham hvordan det hadde gått for seg. Han sa: "Broder Branham, det er nøyaktig slik det skjedde, akkurat på den måten." Han fortalte det så til henne, og Herren helbredet henne. Da jeg så Charley og den andre kvinnen sammen (i synet) den kvelden etter at

møtet var slutt, tenkte jeg: "Dette må være hans hustru", men hans hustru er en blondine og denne var mørk. Da forandret synet seg, og jeg fikk se et hjørne (i et rom). Da så jeg henne sitte der og tørke øynene, etter at bønnemøtet var slutt, innbydelsen var over, helbredelsen av de syke var over - Gud ventet til hun omvendte seg og gav sitt liv til Ham. Da helbredet Han henne. Hun hadde i mange år hatt lidelser som gjorde at hun la unormalt på seg. Men etter den tid gikk hun så mye ned i vekt at hun fikk rynker på føttene - etter at all giften var gått ut av kroppen hennes. Hun føler seg nå bedre enn hun har gjort på flere år. Tenk, hvordan Herren gjør det ved Sin store nåde! Det var omtrent slik det hadde gått for seg, ikke sant, søster W.?

- Hun gikk tre og et halvt kilo ned i vekt siste uken!

Tenk, tre og et halvt kilo! Å, Han er Gud! Ikke sant?

Jeg tenkte at broder Neville kanskje hadde et budskap i kveld, men han sa at han ikke hadde. Jeg har noen få spørsmål her som ble igjen (fra siste møtet), og jeg følte meg forpliktet til å komme hit og besvare disse. Jeg har to eller tre til som jeg antagelig ikke får med i kveld. Jeg vil la dere få se noen som nettopp ble lagt fram, fra en predikant; broder Beeler brakte dem nettopp hit til meg:

- (1) Hva representerer stenene i Ap. 21,19-20?
- (2) Forklar de fire livsvesener i Ap. 6.
- (3) Hvem er de 24 eldste?
- (4) Hva betydde den røde tråd i 1. Mos. 38?
- (5) Hvor skal gavene sendes, det som står i forbindelse med de to vitnene i Ap. 11?
- (6) Hvor kommer de hellige til å være etter Tusenårsriket? Hva slags legeme kommer de til å ha?
- (7) Hvordan kommer vi til å dømmes engler?
- (8) Hva slags hår sømmer seg for englene i 1. Kor. 11?

Snakk om noen gode spørsmål; disse er virkelig gode. Jeg kan antagelig ikke ta dem i kveld, men om Herren

vil, skal jeg prøve å ta dem neste gang vi kommer sammen med det for øye. I kveld har vi også noen gode spørsmål, og nå skal vi be Herren om å hjelpe oss før vi går løs på dem i de neste 35-40 minuttene.

Velsignede, Himmelske Fader, vi er så takknemlig for alt det Du har gjort for oss, og det er så stort at Din miskunnhet har nådd ned til oss. Jeg tenker på min kjære hustru, som var så syk, og så trådte Du til. Feberer forlot henne fra samme øyeblikk, og den er helt borte nå. Jeg takker Deg. Vi ber om at Du vil være med oss i kveld, og med enhver som har lagt fram sin begjæring. Vi kjenner nok lite til hva en liten bønn betyr, helt til det gjelder vårt eget hjem. Å, Gud, hvor Du blir virkelig for oss. I det øyeblikk dokteren går og sier: "Jeg vet ikke, jeg har aldri sett noe som gikk slik for seg ..." Når da Herren Jesus trer fram! - Du er så virkelig for oss, og vi er så glade for det. Vi ber om at Du vil tilgi oss vår dorkhet og våre dumheter. Bare husk på, Herre, at vi er menneskekjøtt i en mørk verden, i en verden av mørke, synd og kaos. Det er som vi ser gjennom et slør som ligger over våre ansikter, og her nede kan vi bare se og handle på menneskelig vis. Men én dag, når dette dekket blir tatt bort, da skal vi se Deg ansikt til ansikt og kjenne Deg liksom vi også er kjent. Det er dagen som vi lengter etter. Vi ber nå, Fader, om at Du vil hjelpe oss mens vi prøver å gjøre folket delaktig i Guds Ord, etter deres begjæringer. Ta all sykdom bort fra oss. Vi trenger Deg, Herre, og vi ber om at Du vil la oss få det. La Din miskunnhet være over oss, for vi ber om det i Jesu navn. Amen.

Når det gjelder dette med å svare på spørsmål, da vet dere at jeg ikke er den som er flinkest her i landet. Men jeg vil svare etter min beste viten. Her er det spørsmålet som jeg begynte med forrige kveld, da jeg måtte slutte:

"Vi er alle døpt ved én Ånd til Kristi legeme. Er det når vi blir født på ny, eller ved en senere

dåp, eller er det det samme som å bli fylt?"

Det ligger mye i dette spørsmålet; og vi kunne bruke resten av tiden på dette ene, og i morgen, osv. Det ville ta hele Bibelen og knytte den sammen. Ethvert Skriftsted må passe på den rette måten med ethvert annet Skriftsted. Men for å gjøre det så kortfattet og rett-på-sak som mulig: Nei. Men når du tror på Herren Jesus Kristus, da er du født på ny. Når du tror på Herren, da får du en ny tanke, et nytt liv, men dette er ikke dåpen i den Hellige Ånd. Når du kommer til troen, har du fått det Evige Liv, den nye fødsel. Det er en gave fra Gud, som er gitt til deg ved Hans suverene nåde, i og med at du aksepterer den. "Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt mig, han har evig liv og kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet." Han har evig liv; dette er gjenfødselen, du er blitt omvendt, som betyr at du har snudd rundt. Men den Hellige Ånds dåp bringer deg inn i Kristi legeme, og da virker gavene i deg til tjenesten. Du er ikke noe mer kristen enn før, men da er du brakt inn i Legemet hvor gavene virker. Ved én Ånd, - 1. Kor. 12 - er vi alle døpt til ett legeme. Paulus sa: "Men det finnes forskjellige gaver, og i dette Legemet er ni nådegaver. Du må dog være døpt til dette Legemet for å kunne eie en av disse gavene. De følger med Legemet." Men angående dette med å eie det Evige Liv, og å være en kristen, du er en kristen i det øyeblikk du tror.

Dette er ikke det samme som å-gjøre-som-man-tror, men du må i sannhet tro på den Herre Jesus og ta imot Ham som din personlige Frelser; da er du født på ny i samme øyeblikk. Du har evig liv - Gud tar bolig i deg.

Legg merke til dette: Det Evige Liv. Jesus sa: "Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt mig, han har evig liv og kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet." I samme øyeblikk er du blitt en ny skapning. Paulus møtte noen - Ap. gj. 19 - som hadde en predikant der ved navn Apollos, en omvendt jurist, og han var kyndig i Skriften og beviste ved Skrif-

ten at Jesus var Kristus. Apollos beviste det gjennom Ordet, ved Ordet. "Troen kommer av å høre, - å høre Guds Ord" (Eldre norsk bibelovers.). "Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt mig, han har evig liv." Apollos beviste det ved Ordet. De som han forkynte for, var kristne, de var etterfølgere, de var disipler, og ved Ordet beviste Apollos for dem at Jesus var Kristus. De hadde stor glede og mottok Ordet, selv om de bare kjente til Johannes' dåp. Og da Paulus hadde vandret gjennom de øvre landskaper, fant han disse disipler, og da sa han: "Fikk dere den Hellige Ånd da dere kom til troen?"

Jesus sa at du har Evig Liv når du tror. Det er den nye fødselen. Det er din omvendelse, du forandres. Men dåpen i den Hellige Ånd er Guds kraft som du er døpt inn i, og da er nådegavene virksomme i deg, slik som: å forkynne, evangelisere, å være apostel, pastor, profet ... Legemets alle ni gaver trer i virksomhet, når du er døpt inn i dette Legeme. Dette gjør oss dog ikke noe mer kristen enn vi er fra før, men dette gir oss vår bestemte plass som en tjenende ånd i den levende Guds Menighet.

Nå fikk dere vel tak i det? Spørsmålet var:

"Ved én Ånd er vi alle døpt i Kristi legeme." - Det er korrekt; 1. Kor. 12 svarer på dette. - "Er det når vi blir født på ny?"

Nei, nei. "For vi er alle døpt med én Ånd til å være i ett legeme." Dette er ikke når vi begynner å fødes på ny, men gjenfødselen begynner når du tror på Herren Jesus. Hør nå her: Hva kan du i grunnen gjøre mer enn å tro? Hva mer kan du gjøre? Hva mer kan du gjøre enn bare å tro? Hvis det er en eneste ting, da må du fortelle meg det. Det finnes ikke en eneste ting uten bare å tro. Men hvis det da kommer noe utenom din egen tro, da er det ikke noe som du selv gjør, men en gjerning som Gud gjør. Jeg har flere ganger sett at folk mottok tungetalens gave som et bevis på at de er blitt ånds døpt. Av og til står de og klapper noen på skul-

drene og anmoder dem til å gjenta et ord gang på gang. Men det er jo noe som du selv gjør da - slikt er ingenting. På denne måten kan du muligens få en del tungetale som er i u-orden; du kan kanskje få en del sensasjoner og forskjellig, men så fremt noe kommer ved siden av din personlige tro, må det være en nådegave som Gud har gitt deg. For ved én Ånd er vi alle døpt til å være i ett legeme. Dette er korrekt. Dåpen i den Hellige Ånd er forskjellig fra den nye fødselen. Det ene er en fødsel, og det andre er en dåp. Det ene gir deg det Evige Liv, og det andre gir deg kraft. Det gir deg kraft til å virke. Her kommer et spørsmål som er et av de beste som jeg fikk den kvelden:

"Hvor var Jesu Ånd i de tre dager da Hans legeme lå i graven?"

Hvis dere vil følge Skriften - vi kunne ta fra mange steder. Men hvem av dere har en Bibel med seg? Broder S., har du en Bibel? I orden. Broder N., har du en? Da kan du lete opp Salme 16,10 for meg; og la broder S. finne Ap. gj. 2,27.

Først dette: Når du dør, da er det ditt legeme som dør. Ordet død betyr atskillelse; du blir bare skilt fra dine kjære. Da Marta gikk Jesus i møte, sa hun: "Herre! hadde du vært her, da var min bror ikke død, men også nu vet jeg at alt det du beder Gud om, vil Gud gi dig." Da svarte Han: "Jeg er opstandelsen og livet; den som tror på mig, om han enn dør, skal han dog leve, og hver den som lever og tror på mig, skal aldri i evighet dø." Det er altså noe av oss selv som ikke dør. Jeg har nettopp fulgt denne linjen gjennom Skriftene: Alt som har en begynnelse, har en ende; og det er bare det som ikke har noen begynnelse som er uten ende. Derfor: Når vi tar imot Kristus, Gud, da blir vi Guds sønner og døtre, og vårt liv er like endeløst som Guds Liv er endeløst. Vi har del i Evigheten. Men ordet 'evig' har vi talt om før, og vi fant at det er noe som har en ende, slik som alle lidelser, sykdom, sorg, all straff, og selveste helvete har en ende.

Men det Evige Liv har ingen ende fordi det ikke hadde noen begynnelse heller - det hadde ingen dagers begynnelse, det har ingen tids ende. Den eneste måten å leve evig på, er å motta noe som er evig, og Gud er evig, for før det var noe annet, var Gud. Gud har aldri hatt noen begynnelse og Han har ingen ende. Vi framstilte Gud som den store Ånd, som de syv fargene i regnbuen, som faktisk ville ha omringet jorden hvis den ikke hadde berørt jorden. Det er bare en sirkel etter jordens krumning i vann(damp). Gud er evig, Han var den Fullkomne: Fullkommen kjærlighet, fullkommen fred, fullkommen glede, fullkommen tilfredsstillelse. Alle disse syv Ånder trådte fram - vi kommer fram til det i Åpenbaingen - det var Gud, det var fullkommenhet. Alt som er utenom dette, er noe av det fullkomne som er blitt fordervet. Den eneste måten på hvilken vi kan komme tilbake til fullkommenhet, er å komme tilbake til Gud. Da har vi Evig Liv.

Her er det spørsmål om sjelen, ånden. Først og fremst: Logos, som utgikk fra Gud, eller, det som jeg nevnte før: det som katolikker kaller 'Guds evige sønneforhold', og som jeg før har sagt, det finnes ikke en gang mening i ordet. Der kan ikke være noen evig sønn fordi en sønn må nødvendigvis ha en begynnelse. På den måten hadde Jesus også en begynnelse, men Gud hadde ingen begynnelse. Sønnen, som var hos Faderen i begynnelsen var Logos, som utgikk fra Gud. Det var Guds teofani (skikkelse som Gud gjør Seg synlig i for mennesker), som gikk ut fra Ham. En menneskelig skikkelse som ikke hadde øyne på samme måten som vi, men langt bedre, som ikke hadde ører på samme måten som vi, men langt bedre. Det var en guddommelig skikkelse som hele denne Regnbuen steg ned i. Moses så den, da den gikk forbi klippen på denne måten. Han så den bakfra og sa: "Det så ut som en mann." Da Abraham så Ham, var Han steget ned i menneskekjøtt; Han spiste kalvekjøtt, drakk melk og spiste smør. Abraham så Ham da Han nettopp var steget inn i dette legeme, og han så også da Han forsvant.

Vi nevnte at våre legemer er bygd opp av seksten av jordens elementer. Gud førte elementene sammen, og førte

også to Engler inn i slike legemer. Engler som sto der og talte - de var som mennesker da! Vi nevnte også at Melkisedek ikke var noen annen enn Gud selv. Det kunne ikke ha vært noen annen, for Han var Salems Konge, som var Jerusalems Konge. Han hadde hverken far eller mor, og da kunne Han ikke ha vært Jesus, fordi Jesus hadde både far og mor. Han hadde hverken dagers begynnelse eller livs ende. Det kan bare ha vært En, og det er Gud. Det var Gud som bodde her i en skikkelse: Salems Konge.

Gud har gjennom tidene levet gjennom mennesker. Det var Gud som var i David, og som fikk ham til å sitte gråtende på høyden som en forkastet konge. Den samme Ånd ble manifestert i Jesus, Davids Sønn, som var forkastet i Jerusalem og som gråt.

Josef ble solgt for tretti sølvpenner; hans brødre hatet ham og hans far elsket ham. Han fikk sete ved Faraos høyre hånd, og ingen kunne komme inn uten gjennom Josef. Når det ble blåst i trompetene, måtte hvert kne bøye seg for Josef: Et fullkomment bilde på Kristus.

Dette var Kristi Ånd som levde gjennom disse menn. Det var Gud, manifestert i kjøtt, da Jesus døde. Gud ble menneske. I gjenløsningsloven var det bare én måte hvorpå noen kunne løse inn en eiendom som hørte til Israel: Han måtte være en slektning, en nær slektning. Ruts Bok forklarer det på en vidunderlig måte - han måtte være i slekt. Derfor måtte Gud bli i slekt med menneskene, forat menneskene kunne bli i slekt med Gud. Når et menneske blir født, da er det en ånd i det, og det er naturens ånd. Det er en verdens ånd, det er den samme ånd som denne verdens gud har. Han er bare en etterkommer av Adam.

Et tre reproducerer seg selv. Vegetasjonen reproducerer seg selv. Dyrene reproducerer seg selv. Menneskene reproducerer seg selv. De er biprodukter av den opprinnelige skapelsen. Når så et menneske blir

født, blir det født med denne verdens ånd. Det er grunnen til at vi må fødes på ny. For denne ånden kom gjennom unnfangelsen ved far og mor, som var en seksuell unnfangelse som absolutt ikke kunne ha evig liv. Men før mennesket kunne bli født på ny, måtte Gud komme ned for å ordne en mulighet slik at det kunne bli født på ny. Mennesket hadde ingen mulighet til å gjenløse seg selv, det var uten håp, uten Gud, uten Kristus i verden - fortapt og borte. Det var ikke en eneste ting det kunne gjøre selv. Uansett om han var en yppersteprest, en biskop, pave, hva det så enn var, den ene var like skyldig som den andre. Det trengtes en som var uskyldig for å gjøre det, og den eneste som var uten skyld, var Gud selv. Så Gud måtte selv komme ned og bli menneske. Han kom i Kristi skikkelse for å ta dødens brodd, for å gjenløse oss så vi kunne bli frelst. Det er ikke ved våre egne gjerninger eller vår egen godhet, for det har vi ikke, men ved Hans nåde. Da (i frelsen) mottar vi Hans Liv i dette dødelige legeme, og vi er Guds sønner og døtre og har det Evige Liv inni oss. Vi er Guds sønner og døtre. Det er det samme hvor dårlig eller hvor god en mann er, når han forlater denne jorden, da er han ikke død, men han er et eller annet sted. Men han har et liv som kommer til å forgå etter at han er blitt straffet i helvete for sine gjerninger, men også hans liv vil opphøre. Det finnes bare én form for evig liv. Vi har talt om det før: han kan ikke bli straffet til evig tid uten å ha evig liv. Men hvis han har evig liv, da er han frelst. Det finnes bare én form for det, og det er 'Zoe', som betyr: Guds Liv, og da kan han ikke forgå. De onde er på et sted hvor de pines i påvente av å bli dømt på den siste dag for gjerningene som er blitt gjort i legemet. Men noen menneskers synd går forut for dem til dom, hos andre følger de etter (1. Tim. 5,24). Men hvis vi bekjenner våre synder, da er Han rettferdig og forlater oss syndene, og derfor behøver vi aldri å komme til dom.

Rom. 8 sier: "Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus." D.v.s. som er i Kristus. Som er gått over fra døden til Livet - det er ingen fordøm-

melse for oss som er i Kristus Jesus. "Vi som ikke vandrer etter kjødet men etter Ånden."

"Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt mig, han har evig liv." Når jeg er blitt godtatt i Kristus og Kristus har tatt min dom, og når jeg har mottatt Hans forsoning for mine synder, hvordan kan Gud da dømme meg? Det gjorde Han allerede da Han dømte Kristus. Derfor er jeg fri for dommen. "Når jeg ser blodet, vil jeg gå eder forbi." Men slik er det ikke med den som er ond. Han går til et pinens sted. Vi vet at dette er sant, den ugudelige er i live på et sted hvor han pines. Slik er det at spiritister, media, kaller fram ånden til de mennesker som er gått bort, som river av seg morsomheter og dårlige vitser - hvis dere noen gang har sett det. Hvorfor? Se på frk. Pepper. Det var før min artikkel ble sendt ut: "Donny Mortons Mirakel". Hvor mange leste denne artikkelen? Det har sikkert mange av dere. Den er i "Det Beste". Straks før hadde de en tolv siders beretning om frk. Pepper, den største spiritist som verden har kjent gjennom femti år. Hun var rundt hele verden, og det er på alle måter vitenskapelig bevist at hun absolutt snakket med de døde - at de kom opp. Men Guds navn ble aldri nevnt en eneste gang, ingen omvendelse, ingen guddommelig helbredelse, ingenting av det.

Det eneste med disse mennesker var at de kunne si: "Johan, husker du meg ikke? Jeg er George som var 'der og der', og da gjorde jeg 'slik og slik'. Husker du stedet hvor vi gikk og gjorde 'det'?" Se, det er det eneste de kjenner til. De er fortapt. Det eneste som er igjen, er dommen. Slik som treet står, faller det.

Det er grunnen til at jeg ikke går med på å be for de døde, forbønn for eller i forbindelse med de (hensovende) hellige osv. (som i den katolske kirke). Det kan ikke være noe slikt, ifølge Guds Ord. Det gjør ikke noe godt å be for noen etter at de er gått bort. Da er det slutt. Da er de gått forbi grensen mellom nåde og dom: enten har de gått inn i nåden eller så har de gått bort fra nåden. Jesus underviste om det, i Luk. 16, om den rike mannen og Lasarus. Ingen kan gå over svelget,

og ingen kommer noen gang til å gjøre det. Vær så god, dette avgjør saken. Men da Kristus døde, da vitnet alt og alle om at Han var Kristus. Og la oss nå gå til spørsmålet her: For det første nektet stjernene å skinne, solen gikk ned, månen ville ikke gi sitt lys, jorden gulpet opp steinene ved Hans død. Da gikk Han og prekte for sjelene som ble holdt i vartekt, disse som ikke ville omvende seg i Noas dager, da Guds langmodighet ventet. Da var de nødt til å kjenne Ham igjen. Se på det! Hvis det tilfeldigvis er en uomvendt her inne i kveld, tenk da et minutt over det! Dette Evangeliet som du hører forkynt nå, kommer du en dag til å være vitne til igjen. Et sted kommer du til å bøye kne, det er det samme hvem du er. Det kan være etter titusen år, regnet fra nå av, og det kan være i morgen tidlig. Men uansett når det kommer til å skje, så kommer du et sted til å bøye deg, og da kommer du til å høre dette samme Evangeliet forkynt for deg igjen. For Jesus vitnet for de sjeler som var i fangenskap, de som ikke ville omvende seg i de dager da Noa og Enok prekte for dem, på samme måten som nå, da Guds langmodighet ventet, til tiden var inne. Enok og Noa og de alle prekte, men folket bare lo og drev gjøn med dem. Det var disse som var i lenker da Jesus gikk og prekte for de sjeler som ble holdt i vartekt. Han vitnet! 1. Pet. 3,19. Himlene vitnet: Det v a r Han! Jorden vitnet: Det v a r Han! Helvetet vitnet: Det v a r Han.

For mange år siden sa David i Salmene, om du vil lese Salme 16,10, broder Neville:

"For du skal ikke overlate min sjel til dødsriket, du skal ikke la din hellige se forråtnelse."

Vil du, broder Stricker, lese det samme, der hvor Peter forkynte i Ap.gj. 2?

"For David sier om Ham: Jeg hadde alltid Herren for mine øine, for han er ved min høire hånd, forat jeg ikke skal rokkes; derfor gledet mitt hjerte sig og

min tunge jublet, ja endog mitt kjød skal legge sig til hvile med håp; for du skal ikke forlate min sjel i dødsriket, ei heller skal du overgi din hellige til å se tilintetgjørelse; du kunngjorde mig livets veier, du skal fylle mig med glede for ditt åsyn."

Legg nå merke til dette, min Jehovas Vitner-venn, jeg vil spørre deg her: Hvis helvetet, eller dødsriket, eller hva du ønsker å kalle det, opphører ved graven, hvorfor sa Han da: "Du skal ikke forlate min sjel i dødsriket"? Hva med det? Hans legeme var her i graven, mens Hans sjel var i helvete og prekte; Han var i live! Hva med det da? Han var i teofani igjen, Hans sjel var sammen med de mennesker som også var i en skikkelse. Han vitnet for dem, om at de ikke omvendte seg i de dager da Guds langmodighet ventet. M.a.o.: Han banket på døren, og da døren svingte opp - nå snakker vi om den andre plassen: Paradiset - da sa Han til alle de sjeler som hadde omvendt seg: "Jeg er kvinnens Ætt, Jeg er den som Enok ... (vitnet om)."

Vi må aldri tape disse tre steder av syne: De fortaptes sted, de rettferdiges sted, og så selve helvetet. Det er på samme måten som en treenighet i Himmelen: Fader, Sønn og Hellig Ånd, og som dyrets treenighet: Dragen, dyret og den falske profet. Det er treenigheten som gjør alt fullkomment til ett. Du er (også) fullkommen, én i tre: Sjel, legeme og ånd; og vann, blod og sener. Hva du enn kunne ha vært, det trengs alltid tre for å gjøre et fullkomment hele. Bare ta et tre-kantet glass-stykke; du får en fullkommen regnbue hvis du lar solen skinne på det. Husk: da Han døde, gikk Han først til de sjeler som var i varetekt og vitnet om at Han var kvinnens Ætt. Han var Den som Enok spådde om skulle komme med sine mange tusen hellige. Han måtte vitne om Skriftene som var blitt forkynt av Enok og Noa, og de rettferdige, at Han var Denne. Det måtte erkjennes av alt og alle. Da fór Han ned til helvete og tok nøklene til døden og dødsriket fra djevelen. Deretter gikk Han til Paradis og brakte Abraham, Isak, Jakob og alle rett-

ferdige opp, de kom ut av gravene og gikk inn i byen og viste seg for folket i gatene, Matt. 27. Halleluja! Men da Hans sjel var der, vitnet Han for de fortapte, Han tok nøklene fra djevelen, og kom så tilbake og hentet Abraham og Isak. Det var Hans sjel som gjorde det, og Hans legeme lå i graven. Dette er grunnen til at Jesus sa: "... etter tre dager skal jeg reise det opp igjen." Folk sier: "Hvorfor sa Jesus det, når Han døde på fredag ettermiddag og sto opp igjen på søndags morgen?" Legg merke til at det var innen tre dager (eldre norsk bibelovers.). For Han visste at David, salvet av Ånden, hadde sagt: "Jeg vil ikke la min hellige se forråtnelse." Han visste at dette var sagt om Ham. Han visste at det mentes Ham med det. Han var Guds Hellige, og Han visste at forråtnelsen begynner etter syttito timer, og at Han en gang innen syttito timer ville komme ut av graven igjen, fordi Skriftene ikke kan gjøres ugyldige.

Hvert løfte i Ordet er mitt og deres, det hører oss til!

Han sa: "Bryt dette templet ned, og på tre dager skal jeg gjenreise det." For Han hadde sagt: "For du skal ikke overlate min sjel til dødsriket, ei heller skal du overgi din hellige til å se tilintetgjørelse." Han visste at legemet ville komme ut av graven innen tre dager. Han var ikke der i fulle tre dager. Absolutt ikke. Han var der bare fra fredag ettermiddag til søndag formiddag; det kunne ikke råtne en eneste celle i dette legemet. Han var død, balsamert, svøpt i et linklede og lagt i en grav. I dette varme, myrlendte landet ville det bare gå en kort tid før forråtnelsen ville sette inn; ødeleggelsen ville begynne: nesen ville synke inn - det er slik i et varmt, fuktig land. Det ville da ha begynt å råtne, for det var et legeme. Men Han visste at Gud gjennom David hadde sagt: "Jeg vil ikke la min hellige se tilintetgjørelse." Slik som Han tok Guds Ord og levde ved det! - og Gud oppfylte hvert løfte som hørte Ham til.

Hvert løfte som tilhører den troende, vil Gud oppfylle.

Amen. Bare hvil i det, forvisset om at dette er Sannheten. Amen.

"Hvor var Jesu Ånd i de tre dager da legemet Hans lå i graven?"

Hans Ånd var i helvete, i de lavere områder, og så kom Han opp derfra. Her kunne jeg si noe som kunne være dere til god hjelp: Da Han sto opp, var Han absolutt ikke ferdig med gjenløsningsarbeidet Sitt ennå. Han måtte rense ut alt; Prisen var betalt, men (fremdeles fantes det) den redselen for helvete, denne redselen for graven. Men da Han døde, gikk Han straks videre. Han sluttet ikke å arbeide da Han døde, men Han fortsatte å preke! - unnskyld meg, jeg oppfører meg litt merkelig tror jeg - men Han sluttet ikke!

Dere kommer aldri til å stanse heller! Deres legemer kan nok komme til å hvile en stund, men Gud vil reise de opp igjen. Han lovet at Han ville gjøre det; du kan ikke forgå, like så lite som Gud kan forgå. Det er slik. Se bare (hva som skjedde) etter Han var død. Han sov, det var det Han gjorde. På samme måten som Han sa om Lasarus: "Jeg vil gå og vekke ham." Og Gud måtte vekke ham.

Se, Han bare fortsatte; Han fortsatte å preke. Han prekte for sjelene som var i varetekt; gikk så direkte til helvete og tok nøklene fra djevelen. Så gikk Han opp igjen og prekte i Paradis, og deretter sto Han opp igjen på den tredje dag. Han besøkte Sine apostler i førti dager, og ved slutten av den førtiende dagen for Han opp. Han kuttet av all overtro og tvil og laget en bønnekø fra jorden inn i Herligheten ved Sin Himmelfart. Han for opp og satte Seg ved Majestetens høyre hånd. Seierherren! Den store Seierherren! Absolutt. Døden kunne ikke holde Ham! Helvete kunne ikke holde Ham! Jorden kunne ikke holde Ham!

Da Han var her nede på jorden, gikk Han til den ringeste i byen og til de ringeste mennesker, og de gav Ham det ringeste navn. Det gjorde menneskene med Ham.

Han gikk til Jeriko, som var den ringeste byen. Den minste mannen måtte klatre opp i et tre for å se Ham, slik ble Han plassert av mennesker. Han var en lakei som vasket andres føtter - den verste jobben som en mann kunne få. Han ble den ringeste. Han ble kalt med det ringeste navn som en kunne få: Beelsebul - de onde Ånders fyrste. Menneskene gav Ham det ringeste navn på det ringeste sted og sendte Ham til de laveste steder i helvete. Gud reiste Ham opp og sendte Ham til de Høyeste Himler og gav Ham et navn over alle navn, Halleluja! Han måtte se nedover for å se Himmelen. "Din Trone er opphøyet over Himlenes Himler!"

Det største navnet som noen gang er blitt nevnt i Himmelen er knyttet til Ham (Åp. 19,17). Det er hva Gud gjorde med Ham. Menneskene gjorde Ham til den ringeste, men Gud gjorde Ham til den Høyeste. Det var Han, fra det laveste til det Høyeste. Han ble den ringeste for at Han kunne føre oss opp i det Høyeste. Han ble som oss for at vi gjennom Hans miskunnhet kunne bli som Ham, - som Guds sønner. Det var den veien Han gikk. Amen. Priset være Hans navn. Han banet en vei, for at vi også en dag kunne komme. "For jeg lever, og I skal leve." Intet under - når mennesker kan skue inn i det - det har aldri vært et menneske som kunne forklare det. De som prøvde å forklare det, holdt på å miste forstanden.

Om alle hav med blekk var fylte,
Og himlens hvelv av pergament ...

Vet dere hvor det første verset av denne sangen: "Guds Kjærlighet" ble funnet? Det var skrevet på veggen i et sinnssykehus. Intet menneske kan noen gang forklare denne Guds kjærlighet. Å, det Han gjorde for oss, kan aldri uttrykkes. Hvordan kunne vi bære fram noen egen fortjeneste? Det er Hans miskunnhet fra begynnelsen til enden. Jeg var fortapt, ruinert og hjelpeløs; det fantes ikke noe godt i meg. Da kom Han og frelste meg ved Sin miskunnhet. Dette er min Herre; slik er Hans kjærlighet; slik er Hans godhet.

Nå har vi omtrent syv minutter igjen, og omtrent femten spørsmål.

"Tror du at det er rett for en kvinne å arbeide, utenom menigheten?"

Ja. Dette er ikke noe bibelsk spørsmål, men ... jeg tror det. Ja, vi er alle sammen arbeidere; kvinnene har sine områder, det har de sikkert. Bare gjør alt arbeidet som du kan gjøre, og Gud vil velsigne deg for det.

"Vennligst forklar treenigheten. Hvordan kan Sønnen sitte ved Faderens høyre hånd og gå i forbønn hos Faderen, hvis ikke de er to personer?"

Vel, kjære venn, dette er en åpenbaring. Jesus sa: "Faderen og Jeg er ett." Hvordan kan de da være to? De er nok ikke to. En gang da jeg holdt på å forklare det, var det en kvinne som sa: "Du og din kone er ett, men dere er to allikevel." Jeg svarte: "Men det er noe annet med Gud og Sønnen. Kan du se meg?"

- Ja.
- Ser du min kone?
- Nei.
- Da er det noe annet med Faderen og Sønnen; for Jesus sa: "Når du har sett Meg, har du sett Faderen."

Faderen er den Allmektige Jehova, Gud, som bodde i et Tabernakel, kalt Jesus Kristus, som var Guds salvede Sønn. Jesus var et menneske. Gud er Ånd. "Ingen har noensinne sett Gud, den enbårne Sønn som er i Faderens skjød, han har forklaret ham." Hans personlighet, Hans vesen, Hans Guddom, hva Han så var, så var Han Gud. Han var hverken mer eller mindre enn Gud, selv om Han var et menneske. Han var et menneske, et hus som Gud bodde i. Slik er det. Han var stedet som Gud bodde i. Hvis dere vil ha noen steder i Skriften som angår dette: Broder Neville, kan du finne Mark. 14,62, og, søster W., kan du finne Ef. 1,20? Er det flere som har en Bibel? - Søster A., da kan du finne Ap.gj. 7,55:

"Jesus sa: Jeg er det, og I skal se Menneskesønnen

sitte ved kraftens høyre hånd og komme med himmelens skyer."

Legg nå merke til den første setningen der. Jesus sa: JEG ER. Hvem var denne JEG ER? Det har aldri vært en mann i hele verden som kunne tolke det. Dere som er kjent i leksikonet osv. (vet at) det aldri har vært noen som kunne få det til. Det er JHVH. Til og med de lærde hebreerne kunne ikke uttale det. Den dagen da Han talte til Moses fra den brennende busken, var det JHVH. De uttalte det som Jehova, men det var ikke slik, det var JHVH, men ingen kjenner (den rette uttalen). Moses kunne ikke finne ut av det. Han spurte: "Hvem skal jeg si har sendt meg?" Gud sa: "Du skal si: JEG ER har sendt meg."

JEG ER. Legg merke til at JEG ER står i nåtids-form. Her står ikke: "Jeg var", eller: "Jeg kommer til å bli", men: JEG ER. Han sa: "Dette er mitt navn til evig tid, og så skal de kalle mig fra slekt til slekt." JEG ER.

Se på Jesus, da det var løvsalenes fest, sa de: "Vi vet at du er gal, du er en samaritan, og du er besatt." - Joh. 8 - "Du er ennå ikke femti år, og du har sett Abraham?"

Han kan nok ha sett litt gammel ut for Sin alder; det var p.g.a. Hans virksomhet, men Han var bare tredve. Han sa: "Før Abraham blev til, ER JEG."

JEG ER! Les det en gang til br. N. (Mark 14,62 ...) Søster W., vil du lese din tekst, Efes. 1,20?

"Som han viste på Kristus da han opvakte ham fra de døde og satte ham ved sin høyre hånd i himmelen."

I orden; les du din tekst nå, søster A.:

"Men han var full av den Hellige Ånd og skuet ufra- vendt op mot himmelen, og han så Guds herlighet, og Jesus stå ved Guds høyre hånd."

Det kunne ikke være på denne måten at Gud hadde en stor, høyre hånd, og at Jesus sto ved Hans høyre hånd.

'Høyre hånd' betyr autoritet. Hvis jeg f.eks. var lederen i kirken, eller om jeg var en eller annen biskop, og broder Neville skulle tre inn for meg, da ville han være min høyre hånd.

Jesus var ved Kraftens høyre hånd. Paulus sier det her i Efes. 1,20. når han forklarer det. Etter oppstandelsen sa Jesus:

"Mig er gitt all makt i himmel og på jord; gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet I døper dem til Faderens og Sønnens og den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt eder. Og se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende!"

"All makt i himmelen og på jorden". Hvis det er en gud der oppe ved siden av Ham, da må han være maktesløs; vi ser at det ikke kan være noen annen gud. All makt i Himmelen og på jorden ligger i Hans hånd.

Se nå her: Gud er en ånd. Hvor mange forstår dette? Si da: "Amen." Gud er en ånd, og Jesus er en mann, og Jesus var kommet i kjøtt. Det er umulig for oss å se Gud, for Han er Ånd, og en ånd er usynlig. "Ingen har nogensinne sett Gud." Ingen kan se Gud. La meg si dette: Dere har aldri sett meg ennå. Dere har ennå aldri sett meg i hele deres liv, og kommer heller aldri til å se meg. Dere ser bare dette legemet som denne personen er inne i. Dette legemet har ikke evig liv, men Ånden har Evig Liv. Dette legemet kommer til å vende tilbake (til jorden), men det kommer til å stå opp igjen i dets liknelse, på samme måte som hvete-kornet som faller i jorden. Kristendommen er basert på oppstandelse, ikke på erstatning.

Oppstandelse: Den samme Jesus som gikk ned, kom også tilbake igjen. Hvis du legges i graven som rødhåret, da kommer du også tilbake som rødhåret. Hvis du legges ned som en mørkhåret, kommer du opp igjen som mørkhåret. Det er en oppstandelse. Jeg spurte legen for ikke lenge siden: "Blir mitt liv

fornyhet for hver gang jeg spiser?" Han svarte: "Det stemmer. Det blir stadig dannet nye celler; føden skaper blodceller, blodcellene gir deg styrke. Det er på denne måten du holdes i live."

Det dør noe for hver dag som går; kua må dø for at du kan ete kjøtt, eller fisken som du spiser, den må dø, og hvete-kornet døde for at brød kunne bli laget; poteten, og enhver form for liv (må dø); du kan bare holdes i live gjennom død substans. Det er på samme måten vi lever evig - det er bare fordi Jesus døde. Det er ikke fordi du er medlem i kirken, fordi du ble døpt; heller ikke fordi du bekjente at du er en kristen, men fordi du mottok Jesu Kristi Liv - Blodet som ble utgydt for deg, og fordi du mottok Ham som din personlige Frelser. Men nå vil jeg stille dere et spørsmål, se her, det er vidunderlig, kanskje har jeg talt over det før, jeg vet ikke. Når man preker overalt, da glemmer man hva man sa på de forskjellige steder. Noen av dere husker meg vel fra tidligere år; jeg var kort av vekst, kraftig bygd, mørkt hår med bølger i. Jeg pleide å bokse. Jeg trodde at jeg var en flott mann i verden. "Å", tenkte jeg, "det er ingen som greier å banke meg opp." Men jeg ble nok lurt der! Jeg tenkte at om du satte ett eller annet stort og tungt på ryggen min, da ville jeg ha gått bortover gaten med det. Ingenting var for tungt for meg. Jeg ble bare sterkere hele tiden - hver gang jeg spiste, ble livet fornyet. Jeg spiste kål, poteter, bønner, kjøtt, på samme måten som i dag. Hele tiden fortsatte jeg å legge på meg og jeg ble sterkere. Men jeg spiser bedre nå enn jeg gjorde på den tid. Dere som kjenner meg, vet om det! Jeg spiser ennå bedre nå; alle gjør det.

Men hvordan er det da at jeg etterhvert skrumper inn, selv om jeg spiser mer og bedre mat, med vitaminer ... Jeg holder nå på å bli en gammel mann med nedhengende skuldre, flintskallet, gråhåret, og med rynkete hender. Ansiktet synker inn, skuldrene går lengre ned, og det blir tyngre å stå opp om morgenen. Hvorfor er det slik, når jeg fornyer mitt liv for hver gang jeg spiser? Det er som når man skulle slå vann i et glass,

når vannet er kommet halvveis opp i glasset, begynner det å synke selv om mann slår mer vann oppi. Det kunne vel ikke anføres noe vitenskapelig bevis for slikt, om det skulle bli krevd.

Men denne Boken er det eneste bevis for det som Gud har fastsatt, det er en bestemmelse; Gud så oss komme. Kanskje noen av dere, eldre menn og eldre kvinner, hadde en hustru eller mann som er gått bort. Det gjør ikke noen ting. Halleluja! De er bare på den andre siden av forhenget der borte, og venter. Absolutt. De lengter etter å være sammen med dere igjen. Bibelen sier at de gjør det; sjelene under alteret som roper: "Herre, hvor lenge?" For de er ikke i sin rette tilstand. Gud skapte oss ikke til å være Engler, men til mann og kvinne. Vi skal alltid vedbli å være mann og kvinne, fordi vi er et produkt av Guds egen intelligens. Vi får alltid være mann og kvinne.

Kanskje tenker dere på den tid da dere gikk fram til alteret og avla løftet om at dere ville leve med hverandre som mann og kone i den hellige ektestand; hvordan dere la merke til hverandre: han var rett i ryggen, glansfullt hår, hun hadde nydelige brune - eller blå øyne. Å, hvor du så på henne! Og hun så på 'far', med disse rette skuldrene.

Etter en tid begynte skuldrene å henge ned, 'mamma' holder på å bli grå i håret, gikta begynner å melde seg. Da, etter en tid, går hun bort, eller han. Hvordan er det? Fordi Gud sa: "Slik er det Jeg ønsker at dere skal være. Det er i orden, død, bare kom igjen, men du kan ikke ta dem før Jeg sier det!"

Jeg tenker på Job; han visste at Gud elsket ham. Legg merke til at djevelen ikke kan ta deg. Gud så ned og sa (til djevelen): "Han er i dine hender, bare spar hans liv."

Først begynner skuldrene dine å henge ned, og etter en stund er du borte. Men i Oppstandelsen kommer det ikke til å være en eneste ting som symboliserer døden. Der kommer det ikke til å være en eneste ting som symboli-

serer denne jord. Du kom hit ifølge Guds vilje og fikk liv; så kommer døden og tar deg ned (i graven). Du eter (hele tiden) den samme føden, drikker det samme slags vann, alt er det samme, og likevel kommer døden. Men bildet er allerede klart! Halleluja! I oppstandelsen kommer du til å ha livet igjen, og da kommer det ikke til å være mer død, heller ikke noe som minner om den, eller alderdom, eller å være halt eller slikt. Da skal vi være i Hans nærhet, udødelige og fullkomne til evig tid. Halleluja! Å, det kunne få en til å rope av fryd, især når man er så gammel som meg! Jeg regner med at akkurat på min alder tenker man mer på det enn ellers, for da er man akkurat i overgangen. Da begynner man å undres: Hvordan er det, hva har jeg fått utrettet? Når jeg ser meg tilbake, tenker jeg: "Hva ble det av 'den og den', Herre? Her er jeg, førtiåtte år gammel; to år til og jeg er et halvt hundre år! Så ser jeg på de få sjeler som jeg fikk vinne. Men jeg ønsker å vinne ennå flere millioner. Gud, hjelp meg." Jeg skammer meg over å komme hjem til en ferie. Tenk, høsten er moden og arbeiderne få. Millioner dør i synd og skam hver dag, hør på deres rop. Når jeg legger meg om kvelden, er det som jeg hører de stakkars hedningene som roper der borte i landet. Når jeg tenker på hvordan de kom etter meg, tusenvis, og sto ved flyplassen, de var bare kommet for å høre om Jesus Kristus. Heimevernet måtte være der for å holde dem tilbake. Og her innbyr vi folk til å komme, ved annonser i avisen og alt ellers, og vi får de fineste steder hvor de kan sitte, den beste bevertning og fin sang, og så sier de: "Tja, det var nok bra, men de hører ikke til mitt samfunn."

Så tenkte jeg: "Hvor lenge kan dette vare? Dette er jo ikke rett. Her kaster vi på tonnvis med mat i søppelet, og der (f.eks. India) ville disse mennesker være glade for å få det. Og de er skapninger av den samme jorden som vi." Vel, slik kan det ikke fortsette lenge.

Hvem er nå Faderen? Faderen og Sønnen er En. Se i l. Joh. 5,7 (eldre norsk bibelovers.): "For de er tre som

vidner i himmelen; Faderen, Ordet og den Hellige Ånd, og disse tre er en." - Ordet, som er Sønnen, Faderen og den Hellige Ånd, disse tre er en. - "Og de er tre som vidner på jorden: Ånden, vannet og blodet, og disse tre går ut på ett."

De er elementene som kom fra Kristi legeme. Spydet ble stukket i Hans side, da kom det ut vann og blod. "I dine hender overgir jeg min ånd." Her er de tre elementene: disse tre er ikke ett; de går ut på ett, men Faderen, Sønnen og den Hellige Ånd er én. Vannet, Ånden og Blodet går ut på ett. De er ikke ett, men de går ut på ett. Hensikten med straffen som dette legemet gjennomgikk, var at når Gud ser Seg selv, idet Han ser dette Blodet mellom Ham og dommen, er fienden avskåret. Her sier Hans Ord: "For på den dag du eter av det, skal du visselig dø", og her sa Jesus: "Men Jeg tok plassen deres."

Husker dere det jeg fortalte her en kveld om det synet jeg fikk, da jeg så den kvinnen i det rommet i den dårlige forfatningen? ("Brevet til Hebreerne" Kap. 5 og 6, del 1 - side 35-36) Jeg dømte henne og sa: "Gud, hvorfor sprenger Du ikke dette stedet i luften?" Men da lot Han meg få se meg selv! Da var det at jeg gikk til henne og fortalte henne hva som hadde skjedd.

Her kommer det siste spørsmålet:

"Tror du at jødene etter Skriften vil motta Kristus umiddelbart før Menigheten blir borttrykket?"

Når det gjelder Menighetens borttrykkelse, så tror jeg faktisk - og dette er min egen mening; om vi hadde mer tid nå, kunne vi ha fulgt det (gjennom Bibelen), men jeg tror at jødene kommer til å motta Kristus ved Hans Gjenkomst. Husk - jeg nevner dette m.h.t. den som stiller spørsmålet - deres øyne var forblindet for at vi kunne få vårt syn. Alle vet det; Skriftene taler om det. Paulus forteller oss at jødene var forblindet for at vi kunne motta Kristus. Vi er denne ville oljekvisten som ble innpodet i treet ved at vi ble adop-

tert. Her er min mening, jeg tror at det vil skje på følgende måte: Jeg vet ikke, men hvordan det nå er, så er jeg sikker på at de kommer til å være der, ved Guds nåde og miskunnhet. Jeg er vel ikke i stand til å forstå det riktig, men dette er hva jeg tror: Jeg tror at vi er ved endetiden. Jeg tror at hedningenes tid holder på å bli avsluttet. Jeg tror at det holder på å avsluttes. Men det er et par ting som alltid har gjort at jødene har vært på den gale siden. De har vært blinde og har ikke kunnet se det. Jeg snakket en gang med en jøde. Det gjaldt helbredelsen av en mann som var blind. Jøden sa: "Du kan ikke dele Gud i tre og forkynne det slik for en jøde; dere kan ikke gjøre Ham til Fader, Sønn og Hellige Ånd. Dere kan ikke få en jøde til å ta imot det; vi driver ikke med avguderier. Vi tror på én Gud."

Når vi gjør Gud til tre: Gud Faderen, Gud Sønnen og Gud den Hellige Ånd, da blir jødene forblindet, for de vet bedre. Dette gjør oss til avgudstilbedere, for på denne måten får en tre guder. Men det må bli én og samme Gud med tre forskjellige virksomheter.

Gud virket som Faderen, som Sønnen, og nå virker Han i den Hellige Ånds-dispensasjonen. Det er den samme Gud. Dette er også grunnen til at vi ble befalt til å døpe i Faderens, Sønnens og den Hellige Ånds navn (entall), og ikke i navnene, idet det anerkjennes å være den samme Gud i Kristus, det er bare Ham, og det kan ikke være annerledes. Hvis vår åpenbaring er feil, da underviste både Peter og apostlene galt, fordi enhver person i Bibelen var døpt i den Herre Jesu Kristi navn. Det ble aldri døpt en eneste person i 'Faderens, Sønnens og den Hellige Ånds navn'. Dette er en romersk katolsk doktrine. Det kan jeg bevise ved katolikkenes egne utsagn, deres egne leksikoner osv. Det er en katolsk doktrine og ikke noen bibelsk læresetning. Til og med den engelske konge var døpt i Jesu Kristi navn omtrent sekshundre år etter at den siste apostel døde. Det var ikke kalt England da, men Englers-land. Derfra stammer navnet. De ble kalt 'engler' fordi de hadde blondt,

bølget hår - anglo saksene - og blå øyne, i motsetning til de andre som var mørke av utseende. Derfor ble det sagt at de så ut som engler, og de kalte det Englersland. Men kongen ble døpt i Jesu Kristi navn, og det var en liten spurv som dannet begynnelsen til hans omvendelse. En dag kom det en Herrens tjener dit, jeg tror at det var Agadabus, og preket for deres konge mens de satt rundt et stort bål. Jeg leste historien om det. Da kom det en liten fugl som fløy inn i lyset. Så forsvant den igjen. Kongen stilte da spørsmålet: "Hvor kom den fra, og hvorhen dro den? Den kom inn i lyset, og vi så den, og så for den tilbake igjen ut i mørket. Er det slik det går med mennesket?"

"Men hvor var den før den kunne komme inn her?" spurte forkynneren. Det overbeviste kongen, og neste dag ble han og hans hus døpt i Jesu Kristi navn.

Hva skjedde senere? Det første menneske, som det noen gang var blitt skvettet vann på eller som på, en eller annen måte ble døpt i Faderens, Sønnens og den Hellige Ånds navn, var i den katolske kirke. Den første 'skvetting' som fant sted, var i den katolske kirke. Det første sted det ble slått vann over noen, var i den katolske kirke. Den protestantiske kirke - apostlene, i Bibelen - døyte bestandig ved neddykking i Jesu Kristi navn. Prøv bare å finne et sted i Bibelen hvor de gjorde det på en annen måte. Jeg spurte en rabbi en gang: "Er det vanskelig for deg å tro profetene?"

- Jeg tror profetene.
- Hva mente Esaias da han sa: "En sønn er oss født", hvem talte han om?
- Han talte om Messias.
- Kommer Messias til å bli født?
- Ja, Han kommer til å bli født.
- Men hvis Han kommer til å bli født, da må Han ha en mor?
- Ja, Han må ha en mor, og Han må ha en far også.
- Absolutt. Ville det da være vanskelig for deg å tro at Gud, den store Jehova, som åpnet det Røde Hav, kunne la dette barnet bli født ubesmittet?

Der sto han. Så sa han: "Men du kan ikke få Ham til

tre guder.

- Han er ikke tre guder. I hvilket forhold vil Messias stå til Gud?
- Han kommer som Gud.
- Det er helt riktig. Nå fikk du tak i det: Han er Gud.

Så prøvde han å si: "Men denne Jesus fra Nasaret var en tyv."

- Hvordan var Han en tyv?
- Deres Skrifter (N.T.) sier at Han gikk ut i marken på sabbaten og tok korn.
- Men rabbi, du vet vel bedre, du kjenner nok mer til Skriftene enn bare det. For deres egne Skrifter sier jo at det er lovlig (G.T.). Det er lovlig å ete så mye som en vil, men det er ikke lovlig å ta noe med seg i en sekk derfra. Det er deres egen lov.

Å sto han der litt. Han trodde det, for han vitnet selv. Etter en stund sa han: "Hvordan gjorde du det?" (helbredelse av en blind).

- I Jesu Kristi navn.
- Vel, men du kan ikke dele Gud i tre.
- Han var Jehova, manifestert i kjøtt, rabbi. Det er hva Han var. Han var Jehova i kjøtt. Hans eget menneskenavn var et gjenløsningsnavn, for det er ikke noe annet navn gitt under Himmelen hvorved et menneske kan bli frelst, men bare ved dette gjenløsningsnavnet: Herren Jesus Kristus. Slik er det. Han v a r Gud. Han e r Gud, og han vil være Gud for alltid - Herren Jesus Kristus.

Jeg tror at Legemet til Hedningemenigheten snart vil være komplett. Luk. 21,24 - Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger inntil hedningenes tid er til ende. Legg merke til at det var Herren Jesus som forkynte at jødene ville bli tatt helt ut av bildet. Matt. 24. Om vi går tilbake til de gamle profetene, så sa Daniel at sytti uker var tilmålt jødene, og at Messias, en fyrste, skulle komme og profetere i den syttiende uke, og at Han skulle utryddes i midten av den syttiende uke. Og én uke er syv år. Se, hvor fullkomment det stemte:

Jesus forkynte nøyaktig i tre og et halvt år og så ble Han korsfestet.

Nå er det fremdeles tre og et halvt år igjen som er tilmålt jødene. Det må være slik. Hvis dere vil se i Joh. Åp. 7, finner dere at Johannes så de 144 000 jøder som var beseglet fra Israels 12 stammer. Ser dere hva jeg mener? Dette med de 144 000 som skal komme fram, må da fremdeles finne sted. Se hvor vidunderlig det er, hvordan det går. Jødene var blitt formørket. Dere vet at de fleste jøder holder på verdens rikdom. De er pengefolk, det er det eneste du kan si om dem; de er arrogante, likegyldige, og de vil ikke høre etter. Men hvis dere vil legge merke til det, så var det ikke disse jøder Han snakket om.

Nå er det fremdeles tre og et halvt år igjen for jødene. Jesus sa at Jerusalem ville ligge nedtrådt av hedninger, inntil hedningenes dispensasjon (her: Bestyrelse av hendinger under Guddommelig autoritet) er til ende. Dere som ikke tror på dispensasjon, hva med dette?

Når så hedningenes tid er til ende, da vil byen bli gitt tilbake til jødene. Jesus fortsatte med å si:

"Se på fikentreet og alle trær, så snart de springer ut, og I ser det, da vet I av eder selv at sommeren er nær. Således skal også I, når I ser dette skjer, vite at Guds rike er nær. Sannelig sier jeg eder: Denne slekt skal ingenlunde forgå, før det skjer alt sammen."

De trodde på den tid at dette ville skje da. Men det var ikke det Han snakket om. Hør her, Han sa: "Se på fikentreet og alle trær." M.a.o.: Det vil på den tid foregå en universal vekkelse (dvs.: over hele jorden). Legg merke til denne profetien, hvordan den innvirker og hvordan den faller nøyaktig sammen (med begivenheten) - "og alle de andre trær, når de springer ut", dvs. oppvekking. Når et tre springer ut, kommer det til liv igjen. Enhver vet - den som er en profetisk lærer - at fikentreet alltid har vært et bilde på

jødene. Vi vet at det er jødene. Da Joel begynte å profetere, sa han: "... de år vrimleren, slikkeren, skaveren og gnageren åt opp alt." Dere kan legge merke til at det er det samme insektet hele tiden, men bare i forskjellige skikkelser; det er samme ins_W, men bare i forskjellige stadier i livet. Dette samme insektet begynte på dette jødiske treet; det åt til det bare var en stump igjen. Men så sa Herren: "Jeg vil godtgjøre eder de år ..." - Jeg vil glede Mitt folk.

Ser dere? Nå er treet spist ned, hedningene er blitt innpodet, det er sant, og vi må bære frukt. Når nå endetiden kommer, når vi nærmer oss enden - hvis jeg ser det riktig - da må det bli en stor oppvekking. Visste dere at det jødiske flagget er det eldste flagget i hele verden? Det hadde ligget i ro i omtrent 2500 år. Denne sekskantete Davidstjernen hadde ikke valet på 2500 år, siden bortførelsen til Babylon. Senere var det det romerske imperium som tok over; deretter kom Messias. Han ble forkastet, og jødene ble spredd til jordens fire hjørner. Men visste dere at dette flagget kom tilbake igjen over Israel den 6. mai 1946? Visste dere at Herrens Engel viste seg for meg dagen etterpå, den 7. mai 1946, og at Han deretter sendte meg ut i verden med en vekkelse? Da flagget ble heist i Israel, da solen gikk ned den dagen, viste Herrens Engel seg her i de Forente Stater på samme tid.

"Når dere ser fikentreet og alle de andre trær springe ut ..." Hvor mange kan huske den gangen da den Stjernen svevde over Ohio-elven, for mange år siden, og her er til og med et bilde av Den. Da Han kom ned. Han sa: "Som Johannes var sendt for å berede Mitt første komme, så vil ditt budskap være forløperen for Mitt annet komme." Se, en vekkelse har gått over hele jorden, og titusener ble berørt av denne vekkelsen. Alle 'legalister' (de som holder seg til den lovmessige side), og alle de store kirkene over hele landet sa: "Billy Sunday-dagene er forbi" (Billy Sunday: tilnavn på William Asley Sunday; amerik. vekkelsespredikant 1863-1935). Men da de så at kirken - det vanlige fol-

ket - fikk en fornyelse, da måtte de redde seg for ikke å komme offentlig til skamme. Charles Fuller ville ha gått ut, men han var for gammel, og da gikk de (kirke- ne) med Billy Graham. Gud tok ut Billy Graham, eller egentlig var det baptistkirken som tok ham, og de står alle bak ham. Selv om Billy Graham ikke er halvparten så god en predikant som broder Neville er, når det gjelder å være en predikant.

Hvorfor var det slik? De måtte gjøre det slik, p.g.a. dets organisme, og alle samler seg omkring ham. Billy sier det samme. De var nødt til det, det måtte gjøres for at Guds Ord skulle oppfylles. De kunne ikke samles i Ånden, så de måtte ta Ordet og samle seg rundt. Billy er en Ordets forkynner og han er fin. Så laget de et stort felttog som de tok alle de kalde og formalistiske med i.

Men Han som er den Overnaturlige, med Guddommelig helbredelse, Guddommelige krefter og gjerninger, ved Guds mirakler, gav (1) Bruden, som hadde nok olje på lampen, en oppvekking. (2) Den kalde, formalistiske kirken hadde sin fornyelse, og (3) Israel vender tilbake ved den oppvekking som de har.

Jeg har en film hjemme som heter: "Tre Minutter til Midnatt", og vi har et bilde som viser jødene som kommer inn i Israel - dere har sikkert sett det i tidsskriftet "Se". Skipene kom tungladet fra Iran og andre steder der omkring. Disse jødene visste ikke engang at Jesus noen gang hadde vært på jorden; de kom dit under bortførelsen til Babylon. Og det var det eneste de kjente til.

Dere har sikkert sett det i magasinene, der vistes det hvordan de der fremdeles pløyde med gamle redskaper som var laget av tre. Da de så disse flyene komme ned, tenkte de: "Her er det" - for Gud hadde sagt at de kom til å vende tilbake til Jerusalem båret på ørnevinger, så jødene sa: "Det må være dette", og da gikk de ombord. Vi har dem på lydfilm, da de ble intervjuet. Noen av dem bar sine gamle, de som var halte og de som

var blinde, på ryggen; her kom de fra forskjellige kanter av verden.

De begynte å samle steiner, og de har funnet underjordiske kilder, og det er nå et av de rikeste jordbruksland i verden. Det Døde Hav inneholder mer rikdommer enn resten av verden. Jødene holder på å vende tilbake, det har vært skjult for hedningene, men jødene står i full blomst.

De spurte disse jøder: "Er dere kommet for å dø i hjemlandet?" Da svarte de: "Vi er kommet for å se Messias, hvor er Han? Han skulle være her."

Broder, når fikentreet begynner å skyte knopper... ! Han sa: "Denne slekt skal ingenlunde forgå før det er skjedd alt sammen."

Se på oppvekkningen iblant de formalistiske. Se på oppvekkningen i Menigheten. Se på oppvekkningen som får jødene til å vende tilbake, de venter på Messias' Komme. Menigheten, dvs. den Åndsfulgte Menigheten, Bruden, med de kloke jomfruer som har olje på lampene sine, kommer til å gå inn til Bryllupsmåltidet. Jødene vil da si: "Her er det. Der er vår Gud som vi ventet på." Her er det at Russells (Charles T. Russell 1852-1916) tilhenger (Jehovas Vitner) er på villspor angående de 144.000. Der står da jødene som vil motta Ham. De som sa: "Der er vår Gud som vi ventet på" (Es. 25,9). Da, når de ser Ham, vil de si: "Hva er det for sår Du har i Dine hender?"

- Det er sår jeg har fått i mine elskeres hus.

(Sak. 13,6. I bibeloversettelsen av 1930 henvises det her til avgudene. I en eldre norsk Bibel henvises det til Joh. 20,25, som stemmer overens med profetens fortolkning, nl. at det var jødene, og ikke avguder det her menes med "elskere". I den engelske bibeloversettelsen står det: "mine venners hus", og i vår norske Bibel står det: "i mine elskeres hus", og det menes altså jødene.)

Det er riktig. I mine venners hus. Hva kommer Han så

til å gjøre? Hedningemenigheten kommer til å bli tatt opp i Herligheten; Bruden kommer til å bli viet til Kristus.

Hvordan gjorde Josef seg kjent for sitt folk? Han lot enhver hedning gå ut, det er sikkert at han gjorde. Hva vil hende med resten av kvinnens Ætt som dragen sprutet vann etter for å føre krig mot? Jesus sa at den vil bli kastet i mørket utenfor hvor det vil være gråt og tenners gnidsel, når store forfølgelser og prøvelser kommer over Hedningekirken. Hva kommer da til å skje? Når martyrtiden kommer og Gud har skilt alt ut fra jødene der borte (i Israel), da kommer Jesus tilbake til dem, på samme måten som det var med Josef. De hørte at Josef sendte vaktsoldatene og alle vekk, og da han så den yngste, Benjamin, og de andre stå der, sa han: "Jeg er Josef; jeg er deres broder."

De trodde jo at de hadde drept Josef, og de fryktet, og her sto han foran dem. Da begynte de virkelig å beve. "Dette er jo Josef, nå kjenner vi ham igjen."

Når Han da skal si: "Jeg er Jesus; Jeg er Messias", da kommer de til å si: "Å, nå får vi vel igjen for hva vi har gjort!" Men det var alt sammen gjort til Guds forherligelse. Da Josef gråt, kunne de høre ham helt inn i palasset til Farao.

Vent bare til Jesus ser de jødene som Han måtte slå med blindhet for å gi oss, hedningene, én sjanse til å komme inn. Det kommer til å bli et stort øyeblikk, såpass kan jeg si dere! Han kommer nok til å ta seg av jødene, vær ikke bekymret for det, disse jøder kommer til å bli frelst. Det må komme. Dette er min tanke om det; jeg kan ikke se noe annet i Bibelen. Og de tre må holdes sammen: Først har vi jøden, som ikke er annet enn en blind person som venter bak sidelinjen. Det neste trinnet opp er den dårlige jomfruen, som nøler, og bare går til kirken, skriver seg inn og ellers er en god person.

Så kommer den Ändelige Kirken, Opprykkelsen, Bruden - der står hun. Disse tre er ikke sammenblandet. De er ikke de samme, de tre. Det er ikke som Jehovas Vitner sier, at det er de 144.000 som er Bruden. Det er feil.

De 144.000 er jøder. Vi har altså Bruden, jødene, og de dårlige jomfruene. De er tre forskjellige klasser av mennesker. Jødene er evnukkene i templet; og når Jesus kommer igjen, kommer Han med Bruden. Han kommer tre ganger: Den første gangen kom Han for å gjenløse Sin Menighet. Andre gangen kommer Han for å ta imot Sin Menighet, og når Han kommer for tredje gangen, har Han Sin Menighet med seg. Ser dere det? Det hele er et eneste, stort, fullkomment 'å komme'.

Det hele er en stor, fullkommen Gud. Det hele er en stor, fullkommen Kristus. Det hele er en stor, fullkommen Menighet, en stor, fullkommen gjenløsning. Det skjer i form av en treenighet, men det er alt til sammen EN. Ikke tre personer, men bare én Person, én Menighet, étt Legeme, én Kristus, én Herre som er alt i alle - alt i ett.

Herren velsigne dere. Jeg har holdt dere lenge her. Om Herren vil at jeg kan komme tilbake om noen dager eller på søndag kveld, da vil jeg prøve å svare på de andre spørsmålene, hvis ikke pastoren her skulle ha noe på hjertet. Å, dette er noen fine spørsmål, har dere lyst å høre hvordan de er? La meg ta dem igjen, ganske fort, før vi gir møtet over til pastoren:

(De samme som nevnt på side 56.) Det er noen riktige gode spørsmål. Jeg håper at Herren tillater oss å komme sammen igjen for å snakke om disse spørsmålene, det kommer alt sammen til å bli til Hans ære.

Vi kan nok være uenige om de forskjellige ideer, men jeg ønsker i alle fall å si dette: Hvis dere alle har like mye glede av å høre som jeg har av å tale om det, da har vi det godt!

Amen. Amen. Må Herren være god mot dere; glem ikke broder Nevilles radiosendinger ... (Her fulgte noen opplysninger.) Hvis jeg kan være tilbake i god tid - om Herren tillater at jeg besøker broder Bosworth - vil jeg ringe til min kone. Da vil jeg være her igjen søndagskveld. Herren være god mot dere. Pastoren vil nå komme og ta over, og:

Glem ikke familiebønnen,
Jesus ønsker å møte dere der.
Han vil dra omsorg for alt;
Å, bare ikke glem familiebønnen.

Liker dere det? Hvor mange ber i hjemmet? Hold dere
nær til Gud. Vær gode barn. Gud velsigne dere.

===== 0 =====